

Tot het ambt geroepen...

Hebt u dat gevoel ook wel eens dat u onmisbaar bent? Het idee dat als het zonder u zou moeten gaan de dingen dan fout lopen? En dan blijkt vaak dat ouderdom of een ziekte op dat punt relativerend kan werken. Als een mens een poosje niet meer kan en misschien wel thuis ziek op bed ligt en je ziet dan dat de dingen zonder jou ook wel zijn gang gaan. Dan zie je ineens: ik ben niet onmisbaar. Dat is ook een stukje onderwijs. Onderwijs dat de Heere ons geven wil. Wij zijn niet onmisbaar. En de eerlijkheid gebiedt te zeggen dat die nuchterheid in de kerk nog wel eens ontbreekt. Als een dienaar van het Woord weggaat en afscheid neemt dan lijkt het voor sommigen wel alsof ook het koninkrijk van God op dat ogenblik afscheid neemt. Natuurlijk kunnen er goede geestelijke banden zijn. Maar als een ouderling of een dienaar van het Woord weggaat, dan houd je het Woord over. En de God van het Woord. Laten we dat niet vergeten.

Dat brengt mij bij de eerste woorden van onze tekst, vers 19. Woorden waar je zo overheen zou lezen. Zet er eens een streepje onder: "Zo ging hij". Dat is dus na die moedeloze periode. Dat is heel wat, dat Elia opstaat en weer gaat in de weg van de Heere. Zo ging Elia vandaar. Wat geeft dan dat alle klachten opgehouden zijn? Wat geeft dan dat alle tegenspraak het zwijgen is opgelegd? Elia heeft weer mogen geloven dat de zaak van de Heere doorgaat. En dat de zaak van de Heere ook haast heeft. En daarom gaat hij. We zouden vandaag zeggen: Elia gaat ervoor. En waar gaat hij dan voor? Voor dat koninkrijk van God. En voor de zaak van de Heere. Hij gaat de strijd weer in, naar het frontgebied. De gevaren tegemoet. Hij heeft zichzelf er voor over. En dat noemen we nou genade. Zalige overgave van het geloof. Volgen zonder vragen. Zo ging hij vandaar. De weg naar de woestijn en de Horeb, dat was zijn eigen weg geweest. We lezen niet van een bevel of een opdracht om daar heen te gaan. Dat was Elia's weg. Maar nu is Elia weer in Gods weg. En hoe weet de Heere dat allemaal te veranderen? Hoe doet de Heere dat bij een moedeloos mens? Alleen door het woord van zijn almacht.

En weet je wat ik zo mooi vind, dat je niets meer van dat negatieve leest van Elia. Door het Woord is hij de dingen anders gaan zien. Hij is niet meer op zoek naar dat imposante, maar Elia is weer gaan letten op het Woord. En dan ziet hij: Mijn God gaat door! Elisa mag straks mijn werk overnemen. Ik, Elia, ben slechts een instrument geweest. De Heere was niet van mij afhankelijk. En misschien moeten we dat maar eens onderstrepen. Want wij denken wel eens in de kerk dat het hele koninkrijk van God van ons afhangt. Maar hier leer je nou dat het werk van God volkomen af is. Het werk van de Heere Jezus Christus is volbracht.

Laat het ons in deze tijd nog doen verwonderen dat God mensen gebruikt in Zijn dienst. Zelfs een moedeloze Elia, die hier dan wordt afgelost door een ander instrument, namelijk een Elisa. En Hij werkt naar dat doel. En wat is het doel? Hij werkt naar die nieuwe hemel en die nieuwe aarde waarop gerechtigheid wonen zal. Het is toch een wonder dat we ook vandaag nog steeds Zijn Woord mogen hebben. Dat we nog steeds in alle vrijheid dat Woord van Hem mogen horen. Terwijl we er soms alles aan hebben gedaan om dat Woord te elimineren. We hebben de zegen van het Woord ons zo vaak onwaardig gemaakt. En dat was ook het geval in de dagen van Elia. Ook toen was er veel pulp te koop. We zeggen wel eens: was het maar zoals vroeger, maar met het oog op de dagen van Elia bleken ook dat hele goddeloze dagen te zijn. Wat een donkere tijd was dat. Met opmerkelijk veel overeenkomsten met de situatie zoals wij die vandaag hebben. Dagen die gekenmerkt werden door een geweldig geestelijk verval. De oordelen van God gaan over de aarde. En wie merkt het op? Wie ligt daar nog wakker van? Maar dan in onze tekst: een waarschuwing. Een hele grote waarschuwing tegen al het kerkelijke doemdenken. Alsof de Heere ophoudt met Zijn werk als er een knecht wegvalt. Alsof het werk van de Heere ook bij Zijn handen afbreekt, als bij ons de kerken leeglopen. Maar weet je wat ik nou de troost vond van dit Bijbelwoord? Dit; dat Elia wordt opgevolgd door een Elisa. Elia mag zijn opvolger aanstellen en dan inwerken.

En nu de toepassing. Wat zou God nog aan deze wereld laten zien? Wij weten niet welke Goddelijke gunsten naar deze aarde zullen komen. Dat deze wereld zal verbranden, dat is een vaststaand gegeven. Dat lezen we in het woord van God. En dat moment kan al zeer nabij zijn. Maar het kan ook nog vele jaren op zich laten wachten. Maar wij zien wel met onze ogen dat in deze wereld, de oordelen van God zich samen pakken over land en kerk. Maar dan ook het wonder dat in die donkere oordeelwolken op Gods tijd ook weer licht komt. Dat op Gods tijd mensen het Woord horen. En dat ze gaan ontdekken, dat onder Zijn vleugels genezing is. Er liggen nog beloftes open. Ben je daar mee bezig? Het is niet voorbij met Elia. Als het volk maar doorgaat met die verkeerde weg. En als Elia het hopeloos uitroept: "Ze hebben Uw verbond verlaten. Uw profeten daar geven ze geen cent voor. Ze zijn gedood en ze zijn gestenigd." Dus alle reden voor God om nu te stoppen met dat volk Israël. En het verbond maar te laten voor wat het is. Maar God gaat voort. Als Elia wegvalt komt er een Elisa.

En waar vinden we Elisa? Elia vindt hem op het land achter de koeien die de ploeg trekken. De tekst maakt duidelijk dat hij van een vermogende afkomst is. Want je leest van Elisa dat hij ploegde met een 12 span aan beesten. Een bloeiend bedrijf dus en dan plotseling verschijnt daar Elia. En het legt beslag op Elisa. Hij wordt weggeroepen uit dat boerenbedrijf. En dat is een zaak van grote eer. God roept een mens tot een speciale dienst in zijn koninkrijk. Geroepen om te dienen. En dat is een hele eer. En dan gebeurt er iets merkwaardigs aan het eind van vers 19: Elia werpt Elisa de mantel toe. Wat wil dat zeggen? Voor een oosterling betekent dit heel veel. Je leest bijvoorbeeld dat als het ambt van Aaron overgaat op zijn zoon Eliazar, dat Aaron zijn kleren uittrekt en dat ze die Eliazar aan doen. En Elisa heeft het gelijk door. Hij weet precies wat deze handeling betekent. Elia hoeft niets uit te leggen. Elisa beseft dat het God Zelf is die hem roept. En daarom kon Elisa gelijk alles los laten. En die onbekende toekomst tegemoet gaan.

In vers 20 lees je dat Elia ook weer doorloopt. Als teken van: hier is geen discussie over mogelijk. Elisa heeft slechts te volgen. Alleen maar de wil van de Heere te doen. En o wonder, hij doet het. Hij gaat! Die overgave aan God die heb je niet van jezelf. Vanuit jezelf heb je meer dan 100 excuses en verontschuldigen. Je leest ook in het Nieuwe Testament als de Heere Jezus mensen roept tot Zijn dienst dat dan de een zegt: "Ja, sorry, ik heb nog een akker." En een ander zegt: "Sorry. Het spijt me: maar ik moet nog een span met ossen verkopen." En de 3^e heeft een vrouw getrouwd. En ga zo maar door. Vrome smoesjes en uitvluchten te over. In Lukas 9 loopt dat wat anders. Daar heeft iemand nog wel zin om de Heere Jezus te volgen. Alleen zegt hij daar nog wel: "Sta me nog wel even toe dat ik naar huis ga. Want mijn vader is net overleden en die moeten we nog begraven. Maar daarna kom ik. Maar de Heere Jezus zegt: "Laat de doden hun doden begraven." Sommigen zien dan ook een tegenstrijdigheid tussen Lukas 9 en 1 Koningen 19. Waarom geeft de Heere Jezus geen toestemming om afscheid te nemen en Elia wel? Waarom nou de een wel en de ander niet? Omdat God het hart aanziet. Jezus heeft gezien dat het hart er niet in was. In Lukas 9 is dat naar huis gaan en je ouders gedag zeggen nog een stukje besluiteloosheid. Die man kan eigenlijk geen keuze maken. Hij wil enerzijds de Heere Jezus volgen, maar anderzijds is hij voortdurend achterom aan het kijken naar de offers die hij moet brengen.

Elia weet als oudere profeet als geen ander wat het betekent om te staan in dienst aan God. Elia kent de vreugde om God te dienen, maar tegelijk weet Elia als geen ander hoeveel teleurstelling je tegenkomt in de dienst aan God. Dat het wel eens lijkt alsof je zit te ploegen op de rotsen. En juist bij Elisa merk je nou niets van besluiteloosheid. Hij bedenkt zich geen moment. Hij neemt afscheid van zijn ouders. En de beslissing staat vast. Dat echte loslaten, dat volgen zonder vragen, dat kan alleen door de kracht van het Woord. "Maar Hij die roept is getrouw, Die het ook doen zal." En dan gaat het vanzelf; uit liefde, in liefde en door de liefde.

Elisa neemt afscheid van zijn werk. Hij slaat zijn ploeg aan stukken en de ossen slacht hij. Die heeft hij niet meer nodig. En dat houdt ons een spiegel voor. Als de Heere ons de mantel toewerpt, als de Heere je roept tot een taak binnen zijn koninkrijk, wat doe je dan? Is het dan: "Neem mijn leven en laat het toegewijd zijn aan Uw eer?" Elisa gaat Elia volgen. Elisa weet van leerling zijn. Een leraar blijft levenslang een leerling. Wij hebben blijvend onderwijs nodig. Wij hebben blijvend de kennis van de Heere nodig. Om de gemeente te leiden. Om de school te leiden. Om ons gezin te leiden. Om dieper ingeleid te worden in de verborgen omgang met de Heere.

En dan die laatste 3 woorden: "*En diende hem.*" Kennen wij dat? Elisa wist van dienen. We lezen in 2 Koningen 3, dat Elisa de mantel en de schoenzolen van Elia nadraagt. En dat hij water giet op zijn handen. Deze grote herenboer houdt de kruik vast, zodat Elia zijn handen kan wassen. Het nederigste werk is voor Elisa niet te gering. Zo is nu die dienende liefde. Zo mogen wij iets leren van het leven van Elisa. Om jezelf te vernederen. En om je gewillig over te geven in Zijn dienst. Als de Geest op hem valt zal die nederigheid een blijvend deel van Elisa zijn. En dan moeten we ook hogerop zien. En dan denk ik aan onze Heiland. Die is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen. En wat heeft Hij gediend. Hij heeft zelfs de vieze voeten van zijn leerlingen gewassen. Hij heeft Zich vernederd tot in de aller diepste versmaadheid en angst van de hel. Ja, tot in de dood toe heeft Hij Zich laten vernederen.

Elisa wordt een knechtje. De knecht des Heeren. Dat is de eretitel van de Heere Jezus. Hij wil ook alleen maar dienen. Niet alleen de mensen, maar ook Zijn Vader. Want Zijn eerste doel was om de wil van Zijn Vader te dienen. En daarom zocht Hij altijd het belang van Zijn naaste. Drie woordjes: en hij diende. Toets je leven nu eens aan deze drie woordjes. Of je nou een tiener bent, of je bejaard, of nog in de kracht van je leven. En laten we het bidden niet vergeten, want bidden behoort bij stuk van de dankbaarheid. En daaruit zal blijken of die eerste twee waar zijn in

ons leven. De wortel van de gemeenschap is nodig. Maar het gaat om de vrucht. En dat is de dienende liefde. En die dienende liefde komt vooral tot uiting in het gebed. Elia en Elisa, je kunt geen bladzijde om slaan, of ik zie die twee bidden.

Laten we bidden voor elkaar. Paulus schrijft het ook. Alsjeblieft, bidt voor elkaar, want de boze zit ons op de huid. En op allerlei manieren probeert hij een wig te drijven. Om maar die gemeente uiteen te slaan. Om dat wat God begonnen is weer onderuit halen. En daarom moeten we bidden als een Elia, als een Elisa. Om zo een biddend knechtje te zijn. En is dat niet de eerste roeping van elke christen? Om zo dienaar te zijn. Dan zul je al biddend de ander uitnemender achten dan jezelf. Wees dan een profeet om Zijn Naam te belijden. En wees een priester om je leven aan Hem te wijden. En als u dat doet, dan zal de Koning der koningen tegen u zeggen: *"Goed gedaan, goede en trouwe slaaf, over weinig bent u trouw geweest, over veel zal Ik u aanstellen. Ga in, in de vreugde van uw Heer."*